se katsub minno süddame peäle. Agga ma lodan, et teie hea issale parrem pölli tulleb; ja minna julgen sedda tootada. Nüüd ma pallun teid, söbber, ärge pange pahhaks, et ma nattukesse aega mötlema jään ja wait seisan.

Kui pääw sai loja läinud, siis Herra käskis, et Robert piddi mödda aiama. Ni pea kui nemmad mäele said, siis Herra andis Robertile omma rahha-kukro, kus ennam kui saa Rubla eest kuld- ja höbbe-rahha sees olli, ja läks issi ni kermeste ärra, et telne ei sanudki aega tedda ni sure añni eest tännada. Kül Robert püdis sedda kallist Herrat, kes temma wasto ni helde olnud ja kel nähti ni hea südda ollewad, jälle kätte sada, ja tedda tännada, agga ei sanud polegi.

Kuus näddalat pärast sedda, kui Robert omma emma ja öddede seltsis sömalaua jures olli, astus temma issa tuppa, ter-

Eesti-Ma-Rahwa Kalender 1802, lk. 18

retas neid ia ütles: Oh! minno abbikasa ja minno lapsed, kuida ollete ni pea joudnud mind lunnastada, mulle kallid ridid ja ni palio teerahha sata, et mul weel kukrotäis kuld-rahha järel on? Kül teie ollete se eest kibbedat waewa nänud. Kuida jouan minna teid nilugguse armastusse eest tännada? Ehmatus ja röom olli emma ja laste jures kordamisst likumas; nende silmad läksid wele, ja nore Robertile kipous minnestus peäle. Emma watab temma peäle ja ütleb issa wasto: sestinnane meie poeg on sinno lunnastaja. Kuus tublat wanna taairit küsiti sinno eest lunnastuseks. Jubba meil olli pool sedda hinda kous; ja suremat ossa olli meie poeg omma tö- ja waewaga teninud. Se hea laps tahtis jo esimesest otsast sinno assemele orjaks minna. Wist ta on söbro leidnud, kes annud sind lunnastada. Issa jääb mötlema ja ütleb: Oh!